

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 178/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. Ch., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 SŽ 129/2007 z 13. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2009 faxom a následne 5. mája 2009 poštou (po doplnení 21. mája 2009) doručená sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. Ch., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SŽ 129/2007 z 13. januára 2009.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Rozsudkom pod sp. zn. 5 SŽ 129/2007 zo dňa 13. januára 2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) O. s. p. rozhodnutie Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 81/01/2007 zo dňa 19. 10. 2007 ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 4126/10/2006-1 zo dňa 21. 05. 2007 v právnej veci žalobcu: S., s. r. o. (...) proti žalovanému: Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky (...) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu žalovaného (TÚ SR) zo dňa 19. 10. 2007 č. 81/01/2007 a vec vrátil TÚ SR na ďalšie konanie. Rozhodnutím o rozklade zo dňa 19. 10. 2007 č. 81/01/2007 predseda žalovaného (TÚ SR) zamietol podľa § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „ZEK“) v spojení s § 61 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) rozklad žalobcu (S., s. r. o.) a potvrdil napadnuté rozhodnutie odboru správy frekvenčného spektra žalovaného (TÚ SR) č. 4126/10/2006-1 zo dňa 21. 05. 2007 vo veci žiadosti o pridelenie frekvencie vo frekvenčnom pásme 2252-2300 MHz za účelom zriaďovania a prevádzkovania verejnej elektronickej komunikačnej siete MMDS Bratislava z kóty Kamzík a poskytovanie služby retransmisie nezmenených TV programov.

Na základe rozhodnutí TU SR podala dňa 31. 12. 2007 spoločnosť S., s. r. o. správnu žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu TÚ SR číslo rozhodnutia 81/10/2007 zo dňa 19. 10. 2007. V predmetnej správnej žalobe sa S., s. r. o. zaoberala okrem touto správnu žalobou napadnutými rozhodnutiami aj frekvenčným spektrom využívaným sťažovateľkou, pričom argumentovala, že pri zlúčení spoločností U. S., s. r. o. a sťažovateľky, pri ktorom zaniklo U. S., s. r. o., nemohli prejsť individuálne povolenia na nástupnícku spoločnosť – sťažovateľku...

V rámci predmetného súdneho konania na NS SR sa k žalobe spoločnosti S., s. r. o. vyjadril žalovaný, ktorým bol TÚ SR, ktorý vo svojom vyjadrení zdôvodnil, prečo svojimi rozhodnutiami odmietol prideliť žalobcovi (S., s. r. o.) frekvenčné spektrum, o ktoré vo svojej žiadosti žiadal. Hlavným a jediným argumentom TU SR bolo, že predmetné frekvenčné spektrum už bolo v minulosti pridelené inému podnikateľovi, ktorým

je sťažovateľka, resp. ešte pred ňou spoločnosť U. S., s. r. o. Prechod týchto individuálnych povolení TÚ SR potvrdil viacerými svojimi rozhodnutiami...

V konaní na NS SR sa nepochybné konalo vo veci, ktorá sa týkala priamo práv a povinností sťažovateľky; práva a povinnosti sťažovateľky mohli byť (a sú) zrušením rozhodnutia správneho orgánu (TÚ SR) dotknuté.

Sťažovateľka spĺňa podmienky účastníka v predmetnom správnom konaní pred TÚ SR, keďže sa o jej právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach konalo, resp. jej práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti mohli (môžu) byť rozhodnutím TU SR priamo dotknuté.

Sťažovateľka napriek uvedenému nebola účastníkom konania a NS SR ju v rozpore s ust. § 250 ods. 1 O. s. p. nepribral do konania.

Napriek tomu, že NS SR boli uvedené skutočnosti známe a to jednak z obsahu rozhodnutí TÚ SR ako aj z obsahu správnej žaloby spoločnosti S., s. r. o., v rozpore s ust. § 250 ods. 1 O. s. p. nepribral sťažovateľku do konania ako účastníka konania...

Sťažovateľka poukazuje na to, že pre vymedzenie okruhu účastníkov konania nie je podstatné zistenie, s kým správny orgán skutočne ako s účastníkom konania konal, ale záver, s kým ako s účastníkom daného správneho konania malo byť konané. Rovnako pre súd nie je určujúce stanovenie okruhu účastníkov konania žalobcom v žalobe.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného a to predovšetkým zo skutočností, že:

- meritum veci prejednáwanej na NS SR sa týkala priamo individuálnych povolení na predmetné frekvencie patriacich sťažovateľke a teda aj samotnej sťažovateľky,

- práva a povinnosti sťažovateľky mohli byť (a sú) zrušením rozhodnutia správneho orgánu (TÚ SR) dotknuté,

- sťažovateľka napriek uvedenému nebola účastníkom konania, je sťažovateľka toho názoru, že ak ju NS SR nepribral do konania ako účastníka, boli porušené jej základné práva a slobody garantované Ústavou SR v čl. 46 ods. 1 a 2 a rovnako právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Je teda nesporné, že NS SR svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sž 129/2007 a rozsudkom sp. zn. 5 Sž 129/2007 zo dňa 13. januára 2009 sťažovateľke odňal možnosť konať pred súdom a tým jej odňal základné právo na súdnu ochranu ako aj na ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky

podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu vecne príslušného podľa § 246 ods. 2 nie je prípustný opravný prostriedok.

To znamená, že sťažovateľka nemôže podať proti rozsudku NS SR zo dňa 13. januára 2009 sp. zn. 5 SŽ 129/2007 nielen riadny opravný prostriedok, ale ani mimoriadny opravný prostriedok.

Vzhľadom na vyššie uvedené je sťažovateľka aktívne legitimovaná podať túto ústavnú sťažnosť.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽ 129/2007 z 13. januára 2009 bolo porušené, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznal jej primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 1 OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením príberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

Podľa § 72 ods. 1 zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“) na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj z vyjadrenia predsedu senátu najvyššieho súdu č. k. Snj 5/09-13 z 10. júna 2009 ústavný súd zistil, že 31. decembra 2007 spoločnosť S., s. r. o., B. (ďalej len „S., s. r. o.“) doručila najvyššiemu súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky (ďalej aj „telekomunikačný úrad“ a „žalovaný“) č. 81/10/2007 z 19. októbra 2007. Ako vyplynulo

z vyjadrenia predsedu senátu najvyššieho súdu „*právnym jadrom uvedeného rozhodnutia správneho orgánu, v ktorom v pozícii účastníka vystupovala iba hore uvedená spoločnosť S., s. r. o., bolo rozhodovanie správneho orgánu o tom, či frekvencia, o pridelenie ktorej požiadal žalobca (spoločnosť S., s. r. o.), je spôsobilá na pridelenie*“. Predseda telekomunikačného úradu, ako aj prvostupňový správny orgán dospeli k záveru, že požadovanú frekvenciu nemožno pridelit' S., s. r. o., pretože táto je už pridelená inej právnickej osobe – sťažovateľke.

O žalobe S., s. r. o., rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 SŽ 129/2007 z 13. januára 2009 tak, že rozhodnutie predsedu telekomunikačného úradu č. 81/01/2007 z 19. októbra 2007 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 4126/10/2006-1 z 21. mája 2007 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Najvyšší súd súčasne rozhodol aj o náhrade trov konania.

Na základe uvedeného sa teda sťažovateľka domnievala, že zrušením napadnutých rozhodnutí najvyšším súdom došlo k zásahu do jej základných práv a aj napriek tomu, že uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu sú podľa jej názoru dotknuté aj jej práva, v rozpore s § 250 ods. 1 OSP ju najvyšší súd nepribal do konania ako účastníka správneho konania. Podľa názoru sťažovateľky jej tým bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Vychádzajúc z námietok sťažovateľky, podstaty rozsudku najvyššieho súdu, citovaných ustanovení príslušných právnych predpisov, ako aj zo svojej judikatúry dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd zastáva názor, že zjavná neopodstatnenosť tejto sťažnosti spočíva v tom, že postup a rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré sťažovateľka namietala ako také, ktoré jej odňali možnosť byť účastníkom konania, jej v dôsledku zrušenia rozhodnutí správnych orgánov a následného znovuo tvorenia konania de facto a de iure umožnili v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom, prípadne druhostupňovým orgánom a napokon (podľa vzniknutej situácie) aj v konaní pred najvyšším súdom byť účastníkom konania s možnosťou uplatnenia práv, ktoré účastníkovi konania zo zákona patria.

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 5 Sž 129/2007 z 13. januára 2009 okrem iného konštatoval: „*Bude preto úlohou žalovaného v ďalšom konaní sa vysporiadať so žiadosťou žalobcu v tom smere, že v čase jej podania (13. 09. 2006) spoločnosť U., s. r. o., B. disponovala s frekvenciou, ktorá jej nebola pridelená v zmysle zák. č. 610/2003 Z. z., hoci počnúc 1. januárom 2007 už právny stav (§ 32 ods. 22 zák. č. 610/2003 Z. z.) umožňoval po predchádzajúcom súhlase žalovaného previesť práva vyplývajúce z pridelennej frekvencie na iný podnik*“.

Podľa názoru ústavného súdu už týmto konštatovaním najvyšší súd odkryl postavenie sťažovateľky v rámci ďalšieho správneho konania, v rámci ktorého bude telekomunikačný úrad rozhodovať o žiadosti S., s. r. o., o pridelenie frekvencie. Je nepochybné, že správny orgán bude musieť vychádzať z toho, že vydaným rozhodnutím budú môcť byť dotknuté práva sťažovateľky, ktorá frekvenciu, ktorej pridelenia sa S., s. r. o., domáha, využíva. Sťažovateľka preto ako účastník tohto konania podľa druhej definície účastníka konania vyplývajúcej z § 14 ods. 1 Správneho poriadku bude (a aj v súčasnosti je) tou, ktorej práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že práve rozsudok najvyššieho súdu otvára priestor pre reparáciu sťažovateľkou tvrdených procesných pochybení, pretože zrušením rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj zrušením rozhodnutia predsedu telekomunikačného úradu sa vec vrátila žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom sťažovateľka ako účastník konania, ktorého práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím dotknuté, bude mať príležitosť uplatniť postavenie účastníka konania.

Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nebola sťažovateľke definitívne a s konečnou platnosťou odňatá možnosť konať pred súdom alebo iným orgánom Slovenskej republiky, pretože v konaní o žiadosti S., s. r. o., o pridelenie požadovanej frekvencie bude mať možnosť predstaviť svoje argumenty a legálnym spôsobom využiť všetky zákonné prostriedky, aby status, o zachovanie ktorého jej ide, obhájila (čl. 127 ods. 1 ústavy).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že zásah najvyššieho súdu do sťažovateľkou uvedených práv (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorých porušenie namieta, nemožno hodnotiť ako zásah takej intenzity, ktorá by znamenala ich porušenie. Práve naopak rozhodnutie najvyššieho súdu svojou podstatou a zmyslom dáva sťažovateľke v ďalšom konaní príležitosť realizovať práva (aj povinnosti) účastníka konania.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009